

פרטים. הוא גם אינו יודע דבר על "חתי מוטטות" הריצה בבית-הדסה על חנותו של ערבי מקומי, זה שיוכל לפי שפט, לבהור אורחות ישראלית או אורחות ירדנית או "להשאב לירדן".

הגוש

המזויין

צחי הנגבי הוא בנה של חברת הכנסת גאולה כהן, מס' 2 ברשימת התחייה בבחירות הקרובות. הנגבי אומר: "היסוד הוא זה: בארץ ישראל חיי העם היהודי הוא יצר את תרבותו לא בשפלה, אלא ביהודה ובשומרון. לכן הקשר העמוק ביותר שלי הוא אל ענפות, תרצה, שילה ושכם. עם אינו מותר לעולם על חבלים מארצו. אך אני לא אנסה לשכנע את העם בישראל, היום, על עניין הקשר אל ענפות ותרצה, אלא רק על הנקודה הביטחונית. על קירבת הגבול הירוק אל מרכזי האוכלוסיה. על ירושת הסורים שיאימו על עמק הירדן, ועל כך שזכותנו להחזיק בשטחים בסיני כדי להגן על ביטחוננו. לאחר שהותקפו שלוש פעמים".

ההתנחלות היא העיקר: הנגבי: "ציונות היא שירות בצבא קבע, יש לנו צבא מפואר. ציונות היא גם בתעשייה. יש לנו תעשייה מפוארת שרי מייצרת את טנק המרכבה. אך העיקר, לדעתו, הוא התיישבות באותם מקומות שבהם ישבו אבותינו. זוהי חזרה אל הדבר האמיתי. התחדשות של ערכים. הרקומות הללו, ביהודה ובשומרון, אלה הם המקומות שבהם עם ישראל יכול למצוא את הפוטנציאל הרוחני שלו". הנגבי מודה שהוא מודאג ממה שעלול להתרחש אם תחליט הממשלה יום אחד לפנות את הגדה המערבית. מה שקרה

באירופה או באמריקה. ההבדל נובע מי השקפתם של הערבים על השלום. התפיסה שלהם שונה מהתפיסה האירופית. כאן, כאשר אין לך כוח לתקוף ולהשתלט, אתה מגיע להסכמה זמנית עם האויב, עד ש תצבור מספיק כוח. זה לא כמו באירופה. אני מנסה לשאול את שפט אם השקפתו על טבע העמים האירופים והשלום ביבשת זאת מביאה בחשבון גם את גרמניה הנאצית. הוא משיב לי בבלגיה והולנד, וחוזר למורה התיכון:

"המגמה הערבית היסודית, לגרש אותנו מהמזרח התיכון, עדיין קיימת. השלום הטוב ביותר יכול להתבסס רק על ישראל חזקה, שבידיה גם קו הירדן, גם גב ההר וגם ההר עצמו". את הבעייה הפלסטינית מציע שפט לפתור בדרך הבאה: "ברגע שאנו מספחים את הגדה המערבית, צריכים הערבים שם לדעת שהם חיים בתחומי מדינה ציונית ויהודית. את כל העזרה הניתנת היום לפליטים במחנות, צריך להעביר לביסוסה של מדינה פלסטינית בתחומי ממלכת ירדן. לבניית תשתית כלכלית. אילו זה היה נעשה, היה חלק גדול של האוכלוסיה ביהודה והשומרון נשאב לירדן. אם יהיו ערבים שלא ירצו לעבור, שיגדו, סבא שלי נולד בשכם, ואני רוצה לחיות בה, תהינה להם שתי אפשרויות. אחת — להישבע לדגל העברי, לשלם מיסים ולתת שירות לאומי של שלוש שנים — וכך להחשב לאזרחים לכליבדר הכולל וזכות הצבעה. הדרך השנייה: להמשיך ולהחזיק בדרוכן ירדני".

בדרך, בין קפה סקאלה ומשרדי תנועת התחייה, בשדרות רוטשילד בתל-אביב, אני שואל את גרשון שפט מה דעתו על המתרחש בשכם. על כך שילדים בבית-הדסה משתייכים על ראשי הערבים. מי שהיה המזכיר האירונגי של גוש-אמונים אומר שלא שמע על כך. שאינו יודע

גאולה כהן בגן-הירק
דחיה

(המשך מעמוד 13)

שפט מדבר על הוויתור של הנפט בסניני שגרם לפגיעה במאון התשלומים. על הימיה הכלכלית של ארצות-הברית ש אינה מאפשרת לנו "לשחק את המושה גרויס" (הוא אינו מציע לוותר על הסעיף העיקרי בתמיכה זו — הסיוע הצבאי). על עוצמתם המופרות של הבנקים וחברות הביטוח. על מוסר העבודה הירוד ועל הירידה. שני האחרונים, הוא אומר, הם תוצאה של חוסר חינוך לערכים. התחייה אינה מאמינה בשלום במזרח-התיכון. עמדה זו אינה נובעת מהערכת מצב פוליטית, אלא מהשקפה ברורה של טבע האדם הערבי. שפט: "בוא נדבר על המילה שלום. אני חושב שכאן, באזור הזה, זה לא כמו

משה שמיר בגן הירק*

בנאות-סיני ומה שמתרחש היום בפיתחת רפיח הוא כאן וכאספ לעומת מה שעלול להתרחש בהתנחלויות של גוש-אמונים. זו היתה רק החזרה הכללית.

כימעט לפני שנתיים, במאי 1979, היו אנשי התחייה וגוש-אמונים אורחים בנאות-סיני. זה הססיק. מזל כהן ירקה בפניו של שרה-ביטחון דאז. עזר וייצמן, ממוטות ברזל. גאולה כהן ניסתה לדחות את הפינוי. חנן פורת הסביר למתנחלים את הסיבות המאבק.

התוצאה: חיילי צה"ל שבאו לפנות את המתנחלים מגן הירק נפגעו מטרקטור דור, ממכות של אלות. מפגיעות של אבנים שהוטלו עליהם, ומחומרי-הדברה נגד מזיקים שהושלכו לעברם. בנאות סיני פונו לבסוף המתנחלים, בהשפעת אנשי ועד המתנחלים של פיתחת-רפיח. חרף התנגדותם של אנשי גוש-אמונים.

בגדה המערבית לא יהיו אנשי גוש-אמונים אורחים. שם הם עצמם המתנחלים "בעלי-הבית". יש להם יחידות צבא משלהם. אנשי גוש-אמונים הוצאו מיחידותיהם, ואורגנו בגדודי הגנה מרחבית, הי מוויינים בנשק רב. הנגבי אינו מאמין שמישהו יתן אי-פעם פקודה ליחידה כזאת של אנשי גוש-אמונים לפנות התנחלות.

חיי רגע וחיי

נצח בשטחים

מה שקורה היום בימית, מסביר הנגבי, "הוא שאנשים מוכנים לי התפנות, ויש להם רק ויכוח על פיצויים. דבר כזה לא יקרה לעולם ביהודה ובשומרון. אני מכיר את המתנחלים שם. הם אינם חיים את הרגע. הם חיים את הנצח. אני מכיר אותם. גם אם תהיה החלטת רוב לפנות אותם, הם יעשו מה שצריך לעשות על פי צו מצפונם. הם מבטאים רצון בסיסי, ויש מקומות והזדמנויות שנוכח לעשות זאת. למשל: אם בלחץ המצרים תסכים ממשלה בישראל לבטל את חוקי-השבות. האם אסור להתנגד עד הסוף להחלטה כזאת? אין הבדל בין החלטה כזאת, ובין החלטה לפנות את יהודה והשומרון.

הם ייבאקו. יתכן שבסופו של דבר יהיה להם, למתנחלים, שיקול דעת כזה: מבאק עד הסוף, פירושו להילחם בנשק נגד צה"ל. זוהי מילחמת-אחים. זהו דבר נורא. יכול להיות שיחשבו שהתוצאות של מילחמת-אחים יהיו גרועות יותר מהאפי שרות האחרת, ויעצרו. אבל אני לא מאי מין שנגיע לזה. אני לא מאמין שתהיה החלטה לפנות התנחלויות. הנה, היום שלח שימעון פרס מיברק לאנשי העיר אריאל בשומרון — אולי לצורך הבחירות, הוא מבטיח להם שלא יפגה אותם, ולא אף אחד אחר".

התחייה היא הורוע הפוליטית העיקרית של גוש-אמונים. היא הוכיחה כבר בכנסת התשיעית את כוחה, כאשר גררה את הליכוד ואת מפלגת-העבודה למקבל את חוקי-ירושלים. ככל הנראה יהיו לה בכנסת העשירית יותר משני ח"כים. כאשר תעמוד על הפרק האפשרות להמשיך בתהליך השלום, תעמוד התחייה במרכז המתנה שיתנגד בכל כוחו לכל אפשרות של ויתור ישראלי על שטחים למען השלום.

* מכין נשק למתנחלים למאבק בחיילי צה"ל.

מד'אנונצ'יו עד הנוגבי

כ אשר מתבקש צחי הנגבי להגדיר פאשיו, הוא אומר: "זוהי העמדת טובת המדינה, האומה או העם מעל לטובת הפרט, ושיעבוד כל היעדים הפרטיים לייעוד הלאומי".

בפתח "הקוד הקורא" של תנועת התחייה, שפורסם עם ייסודה, נאמר כך:

להתחיל מבראשית פירושו — להתעלות מעל לשיקולים אישיים למען ייעוד, שאינו ניתן לוותר ולפשרה, והוא: גאולת עם ישראל כולו בארץ-ישראל כולה.

להסיר מחיצות שגבוה בין המחנות הנקראים "דתיים" ו"חילוניים", "לאומיים" ו"סוציאליסטים" ולהניח יסוד למחנה אחד, מתוך אמונה כי כוחה המאחד של ארץ-ישראל יעמוד לנו לגלות, שהמחיצות — חיצוניות הן, ואילו היעד — שורשי — תחיית האומה על אדמתה ושיבתה למקור רות.

על כן הקול הקורא.

לאידיאולוגיה של תנועת התחייה יש דימיון רב לאידיאולוגיה של הפאשיזם האיטלקי. תחייה, פירושה, לידה מחדש. בחומר התעמולה של התחייה יש דיבורים רבים על "שורשים", "חזרה למקורות" ו"תקומת העם".

ביסוד האידיאולוגיה של הפאשיזם היא איטלקי עמדה הקריאה לתקומת האמרי פריה הרומית, "הרייך הראשון", לחזרה אלי גבולותיה ולתחיית ערכיה ועוצמתה. אך לא רק האידיאולוגיה דומה. "הפנטס" של הקמת התנחלויות שייך למשורר הי איטלקי גבריאלה ד'אנונצ'יו.

בקודי-הקורא של התחייה נאמר:

הסכמי קמפ-דייוויד והחזרה הישראלי-מצרי מסכמים "הסכמי שלום", אך למעשה אינם אלא הסכמי נסיגה, המקרבים מיל-מהה נגד ישראל קטנה, מותשת וחלשה. משמעותם הריאלית של הסכמים אלה היא אובדן כל סיני, על מרחביו האיסטרטגיים, והפקרת משאבי האנרגיה של המדינה... קביעת דגם לנסיגה טוטאלית בכל החזיר הות, לרבות מזרח-ירושלים, ושיבה לגביר לות שאינם עמידים בפני התקפת-תע ואינם בני-הגנה.

בנאום שנשא ד'אנונצ'יו בפיומה

נאמר:

הסכמי וורסאיי משמעותם תשישות, התי פוררות, ניוון, סתימות-מוחין, הונאה, בגי-דה ומעשה אכזריות, המתבוננים בעולם בעיניים שטופות איומה. רונצ'י (המחוז של פיומה) משמעותה נעורים. יופי, העוה, קורבן נעלה, ייעוד נשגב, תחיית עמרי קה... עלינו לעצור כאן את זרימת השבטים הבלקניים, את שטף הברברים הסלאבי, שבלעדינו יתקדם ויימצא במרחק של עשרים קילומטרים מחומות טריאסט.